

Мета навчального курсу “Українська мова (за професійним спрямуванням)” – навчити студентів вільно користуватися українською мовою у повсякденній практичній професійній діяльності. Узв’язку з цим необхідно забезпечити засвоєння термінологічного шару лексики на рецептивному та продуктивному рівнях усного та писемного українського мовлення. **Перспективи подальших досліджень** вбачаємо у розробці системи роботи з формування документної компетенції студентів ВНЗ у контексті викладання дисципліни “Українська мова (за професійним спрямуванням)”.

1. Дроздова І.П. Наукові основи формування українського професійного мовлення студентів нефілологічних факультетів ВНЗ: монографія / І.П. Дроздова; Харк. нац. акад. міськ. госп-ва. – Х.: ХНАМГ, 2010. – 320 с.
2. Жихарева О.М., Романушко О.М. Цікава економіка. 4 клас: посібник для молодших школярів / О.М. Жихарева, О.М. Романушко. – Тернопіль: Мандрівець, 2012. – 56 с.
3. Кашуба Л.В. Цікава економіка. 3 клас: посібник для молодших школярів / Л.В. Кашуба. – Тернопіль: Мандрівець, 2012. – 80 с.
4. Огар Е.І. Українська видавнича термінологія: нормалізаційні та функціональні аспекти // Українське журналістикознавство. – 2009. – № 10. – С. 31–35.
5. Минярь-Белоручев Р.К. Общая теория перевода и устный перевод / Р.К. Минярь-Белоручев. – М.: Воен. изд-ва М-ва обороны СССР, 1980. – 236 с.
6. Ракшанова Г.Ф., Дядюра Г.М. Вивчення фахової термінології як елемент розвитку творчих здібностей у студентів технічного профілю на заняттях з української мови / Актуальні проблеми філології. Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Івано-Франківськ, 8-9 листопада 2013 року). – Херсон: Видавничий дім “Гельветика”, 2013. – С. 15–18.
7. Тоцька Н. Методика роботи викладачів вищого технічного навчального закладу над українським професійним мовленням студентів / Н. Тоцька // Дивослово. – 2003. – №1. – С. 62–65.
8. Фіцула М.М. Педагогіка: навчальний посібник / М.М. Фіцула. – [2-ге вид., доп.] – К.: “Академвидав”, 2005. – 560 с.

The article focuses on the analysis of the pragmatic potential of the content matter in the university subject “The Ukrainian Language (a professional approach)” in view of forming the basics of terminological competence in students in the pedagogical universities. Determined ways of improvement of terminological culture.

Key words: *culture terminology, terminological literacy, terminological competence, professional speech, professional terminology.*

УДК 378:[371.134:373.211.24
ББК 74.489.8

Лариса Зайцева

ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ВИХОВАТЕЛЯ ДОШКІЛЬНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ ДО ОРГАНІЗАЦІЇ ІНДИВІДУАЛІЗОВАНОГО НАВЧАННЯ В ПРОЦЕСІ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ

У статті розкрито проблемні аспекти фахової підготовки майбутніх вихователів дошкільного закладу щодо організації навчального процесу на засадах індивідуального підходу. Висвітлено різні форми роботи зі студентами, спрямовані на їхню практичну підготовку до проведення індивідуалізованого навчання дошкільників математики.

Ключові слова: *індивідуальний підхід, теоретична та практична підготовка майбутніх вихователів, лекція, практичне заняття, самостійна робота, індивідуальне завдання.*

У сучасних умовах розвитку суспільства зростає роль педагога, який має створити умови для збереження унікальності та неповторності кожної дитини, виявлення та розвитку її потенційних можливостей. Вирішення цих завдань можливе за умов організації навчально-виховного процесу на засадах особистісно орієнтованого підходу. Одним із ефективних шляхів реалізації останнього є індивідуалізація навчання. Майбутній педагог має володіти сучасними освітніми технологіями, які забезпечують засвоєння дітьми навчального матеріалу відповідно до їхніх індивідуальних можливостей. Однак аналіз програм навчальних дисциплін циклу професійної та практичної підготовки майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів показав, що цій проблемі надається недостатньо уваги. Зміст фахових дисциплін передбачає засвоєння лише деяких теоретичних питань організації навчально-виховного процесу на засадах індивідуального підходу. Відсутність системи знань, їхньої практичної спрямованості значно знижує якість професійної підготовки студентів щодо побудови та реалізації програми розвитку кожної особистості [4].

У зв'язку з необхідністю формування в майбутнього фахівця практичних умінь організації індивідуалізованого навчання дітей дошкільного віку виникла потреба розроблення спеціального курсу, який би поєднав засвоєння системи знань та оволодіння практичними навичками в єдиний процес набуття компетентності [5]. Ми пропонуємо ввести до варіативної частини навчального плану напрямку підготовки 6.010101 Дошкільна освіта (освітній рівень – бакалавр) курс “Індивідуальний підхід до формування у дітей дошкільного віку елементарної математичної компетентності”. Вибір цієї дисципліни не випадковий. Науковий аналіз педагогічної практики показав, що для дітей на різних сходах освіти найскладнішим є процес засвоєння математики. Відсоток вихованців-дошкільників, учнів різних класів, які виявляють інтерес до математики, мають високий рівень математичного розвитку, – незначний.

Сучасні науковці досліджують різні аспекти проблеми індивідуалізації навчально-виховного процесу: виявлення розумових меж і потенційних можливостей дітей дошкільного віку в оволодінні знаннями, вміннями, способами пізнавальної діяльності (Р. Буре, С. Гончаренко, Н. Менчинська, О. Проскура, та інші) [1]; розробка змісту й методів діагностики розвитку дітей (Т. Кондратенко, В. Котирло, В. Кузьменко С. Ладивір та інші) [3]; визначення шляхів здійснення індивідуального та диференційованого підходів (Т. Дрожжина, Я. Ковальчук, О. Кононко, Т. Степанова, К. Щербакова та інші) [2]; дослідження форм і методів навчання дошкільників (Л. Артемова, Н. Баглаєва, А. Богущ, Е. Вільчковський та інші) тощо. Однак питанням підготовки майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів до організації індивідуалізованого навчання увага не приділялася.

Метою статті є висвітлення проблемних аспектів фахової підготовки майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів щодо організації індивідуалізованого навчання дітей дошкільного віку математики.

Спеціальний курс “Індивідуальний підхід до формування у дітей дошкільного віку елементарної математичної компетентності” є складовою циклу професійної та практичної підготовки вихователів дошкільних навчальних закладів. Предметом курсу є розкриття сутності, ролі, функцій означеного курсу в професійній підготовці майбутніх вихователів дошкільних навчальних закладів, взаємозв'язок із практикою. Чільне місце у вивченні курсу посідає розгляд методичних, технологічних та організаційних аспектів проблеми індивідуалізації та диференціації навчання дітей

дошкільного віку, особливостей організації математичної діяльності відповідно до рівня розвитку кожного вихованця.

Мета курсу передбачає формування професійної компетентності майбутніх фахівців у галузі формування елементарної математичної компетентності дітей дошкільного віку та впровадження індивідуально-диференційованого підходу в організацію навально-виховної роботи в умовах суспільного дошкільного виховання та сім'ї. Завдання курсу вимагають оволодіння студентами теоретичними, психолого-педагогічними основами індивідуалізації навчання; засвоєння майбутніми вихователями знань, умінь і навичок організації та проведення різних форм занять (індивідуальних, групових, колективних) з формування елементарної математичної компетентності в різних вікових групах дошкільного закладу; розвиток у студентів уміння вести спільну роботу з батьками, встановлювати наступність у роботі вихователів дошкільного закладу та вчителів початкової школи з питань індивідуалізації математичного розвитку дітей дошкільного віку.

У результаті вивчення спецкурсу "Індивідуальний підхід до формування у дітей дошкільного віку елементарної математичної компетентності" студент має засвоїти такі знання: зміст ключових понять індивідуалізації та диференціації навчання дошкільників; критерії індивідуалізації навчального процесу; принципи організації навчально-виховного процесу з урахуванням індивідуальних особливостей дітей дошкільного віку; структуру занять з внутрішньою та зовнішньою диференціацією; діагностичні методики виявлення рівня математичного розвитку дітей дошкільного віку в різних вікових групах.

Опрацювання навчального матеріалу курсу має сформувати у студентів такі практичні вміння: використовувати в професійній діяльності передові технології індивідуалізації та диференціації навчання; визначати зміст і завдання різного рівня складності; складати конспекти занять з урахуванням індивідуальних особливостей дітей; використовувати різні форми організації дітей; оптимально поєднувати методи та прийоми розвитку пізнавальної діяльності дошкільників різного рівня математичного розвитку; забезпечувати індивідуалізоване навчання за допомогою зошитів з друкованою основою.

Для організації та управління засвоєнням студентами вищезазначених знань і умінь ми розробили навчально-методичний комплекс, який складається з навчальної та робочої програм, навчально-методичного посібника. Посібник укладено згідно з основними положеннями кредитно-трансферної системи. Навчальний матеріал курсу структурований за чотирма змістовними модулями: 1. Питання індивідуалізації та диференціації в психолого-педагогічній теорії та педагогічній практиці. 2. Критерії індивідуалізації та диференціації формування елементарної математичної компетентності у дітей дошкільного віку. 3. Методика індивідуалізації та диференціації формування елементарної математичної компетентності у дітей дошкільного віку. 4. Наступність у здійсненні індивідуалізації та диференціації формування елементарної математичної компетентності дітей дошкільного віку між дошкільним закладом, сім'єю та школою.

Кожен модуль складається з лекційного матеріалу, семінарських або практичних занять, самостійних та індивідуальних завдань, запитань та завдань для самоперевірки, базової та допоміжної літератури. Стислий лекційний курс передбачає висвітлення та поглиблення основних теоретичних положень про індивідуальний підхід до організації навчального процесу взагалі та конкретно формування елементарної математичної компетентності у дітей дошкільного віку. Так,

опановуючи тему “Сутність індивідуалізації та диференціації навчання дітей дошкільного віку”, студенти набувають здатності до критичного та продуктивного аналізу психолого-педагогічних досліджень проблеми індивідуалізації та диференціації навчання, ознайомлюються з витоками індивідуалізації. Тема “Індивідуалізація та диференціація формування елементарної математичної компетентності дітей дошкільного віку” передбачає порівняльний аналіз концептуальних положень, на яких ґрунтуються чинні програми навчання та виховання дітей дошкільного віку, визначення місця і ролі індивідуалізації та диференціації у їхньому змісті. Порушується проблема створення індивідуально зорієнтованих програм формування математичної компетентності у дітей дошкільного віку.

У темі “Діагностика реальних можливостей дітей дошкільного віку оволодіння математичними уявленнями” розкривається значення діагностики в проектуванні розумового розвитку дітей дошкільного віку, висвітлюються методи та умови проведення діагностики математичного розвитку дошкільників. Важливим акцентом у навчальному матеріалі є тема “Створення мікрогруп дітей як основа для індивідуалізації та диференціації формування елементарної математичної компетентності”. Вона дає можливість ознайомити майбутніх вихователів з особливостями диференціації формування елементарної математичної компетентності, з структурою заняття в умовах групової роботи. Студенти набувають компетентності в організації навчання дітей у різних за складом групах.

Однією з тем, яка спрямована на оптимізацію організації процесу навчання дошкільників, є тема “Умови забезпечення індивідуалізованого навчання математики за допомогою робочих зошитів з друкованою основою”. У ході її опрацювання студенти ознайомлюються з сучасними засобами навчання дітей дошкільного віку, вивчають функції робочих зошитів з друкованою основою, їхні види та структуру.

Ефективний засіб індивідуалізації майбутні вихователі опановують під час засвоєння теми “Технологія організації педагогічної підтримки з метою індивідуалізації та диференціації навчання дошкільників математики”. Вони розкривають сутність поняття “педагогічна підтримка”, визначають її види. Важливим аспектом навчального матеріалу курсу є тема “Робота з сім’єю – важливий етап індивідуалізації формування елементарної математичної компетентності у дітей дошкільного віку”. Остання розкриває питання освіти батьків та форми роботи з ними в умовах сім’ї. Невід’ємною складовою навчального процесу є наступність роботи зі школою. Тому тема “Індивідуальна робота з дитиною при підготовці до навчання математики в школі” є актуальною в цьому курсі. Вона висвітлює основні компоненти готовності до навчання дитини математики в школі та способи організації індивідуальної роботи з дитиною.

Під час семінарських і практичних занять студенти набувають досвіду організації навчання вихованців на різних рівнях складності. Використання рольових, ділових ігор допомагає наблизити навчання до реальної практики. Так, у процесі проблемного семінару “Сучасні підходи до індивідуалізації та диференціації навчання в процесі формування елементарної математичної компетентності у дітей дошкільного віку” майбутні вихователі вчаться виділяти позитивні сторони та недоліки різних технологій навчання дошкільників математики. З цією метою організовується робота в групах. Студенти представляють позитивні сторони індивідуально-диференційованого підходу, запропонованого одним із авторів. Одна підгрупа доводить та обстоює його переваги, а інші виступають опонентами. Їхнім

завданням є: виходячи з об'єктивної наукової позиції щодо проблеми, яка обговорюється, встановити міру відповідності, відхилення чи неправильного тлумачення того чи того теоретичного положення, помилковість погляду. Орієнтовні проблеми, які розглядаються під час семінару: рівень активності кожної дитини на занятті; продуктивність використання часу на занятті; рівень зайнятості кожної дитини на занятті; можливість урахування рівня засвоєння знань кожною дитиною; можливість регулювання темпу заняття, кількості завдань, їхньої складності тощо.

Наприклад, перша підгрупа характеризує варіанти проведення дворівневих занять (за Н. І. Баглаєвою) та доводить їхні переваги: перший варіант заняття – за одним програмовим змістом; другий – за різними програмовими змістами; третій – робота в розвивальних центрах. Друга підгрупа розкриває варіанти побудови навчання, в яких по-різному сполучаються колективне, індивідуально-групове й індивідуальне навчання (за Т. М. Степановою), та переконує в їхній ефективності. Третя підгрупа встановлює логіку поєднання різнорівневих завдань на занятті, яке проводиться в одному часовому діапазоні (внутрішня диференціація), аргументує їхню доцільність (за Л. І. Зайцевою).

У ході ігор майбутні вихователі оволодівають методикою проведення занять з математики за внутрішньою диференціацією, з використанням робочих зошитів з друкованою основою, технологією організації педагогічної підтримки, методикою проведення батьківських зборів з питань формування елементарної математичної компетентності дітей дошкільного віку, обстеження готовності дитини до навчання математики в школі.

Розглянемо приклад практичного заняття з теми “Технологія організації педагогічної підтримки з метою індивідуалізації та диференціації навчання дошкільників математики”. Заняття проводиться у формі рольової гри. В аудиторії розігруються фрагменти занять, які передбачають навчальні ситуації щодо надання дітям педагогічної підтримки в процесі засвоєння елементарних математичних уявлень. Така гра передбачає визначення ролей. Вони можуть бути такими: вихователі різних вікових груп (4, 5, 6 року життя); діти різних вікових груп (4, 5, 6 року життя) – 5-6 осіб; експерти – 3-4 студенти; “рятівник” – викладач або один із студентів.

На занятті створюється ігрова ситуація: один студент у ролі вихователя проводить фрагмент заняття для певної вікової групи, студенти виконують роль дітей цієї групи. За ходом заняття спостерігають студенти-експерти, які дають аналіз побаченого й разом з викладачем оцінюють відповідність підтримки рівню математичного розвитку дитини. “Рятівник” у разі потреби надає допомогу. Під час підготовки до практичного заняття студенти вивчають інструкції відповідно до обраної ролі (розподіл функцій між собою здійснюють самостійно. Важливо, щоб протягом вивчення курсу студент побував у різних ролях – дитини, вихователя, експерта, “рятівника”). Завдання-інструкція вихователеві передбачає таке: підготувати математичні завдання та продумати характер підтримки дітей кожного рівня, спрогнозувати труднощі, які можуть виникнути в них у процесі засвоєння математичних знань; визначити вікову групу, в якій буде проводитися математичне завдання; написати розгорнутий сценарій проведення завдання (запитання до дітей, інструкції, пояснення, предметно-перетворювальні дії дитини); підібрати дидактичний (демонстраційний, роздавальний) матеріал до завдання; продумати розміщення “дітей”, дидактичного матеріалу; визначити рівень кожної “дитини”;

провести заняття, враховуючи особливості знань і поведінки “дітей” з різним рівнем математичного розвитку.

Завдання-інструкція “дітям” вимагає створення студентами, які виконують цю роль, утруднення в засвоєнні математичних знань; демонстрування індивідуальних особливостей дітей цього віку; створення для вихователя проблемних ситуацій, у яких він зміг би надавати дозовану допомогу кожній дитині, враховуючи рівень її розвитку. Завдання-інструкція експертам зобов’язує їх підготуватися до здійснення аналізу діяльності вихователя (визначити критерії аналізу, обрати протокол фіксації спостережень) та гри студентів-дітей (знання дитячої психології та педагогіки, вміння створювати на їхній основі проблемні ситуації).

Завдання-інструкція для “рятівника” передбачає такі дії: з власної ініціативи не втручатися в хід заняття, надавати допомогу тільки в разі звернення по неї вихователя або експертів з метою вирішення проблемних ситуацій. “Рятівник” реагує на підняту картку з надписом “Допоможіть”, гра на час пояснення спиняється.

Для ефективною підготовки студентів до практичного заняття їм пропонуються методичні рекомендації, в яких наводиться зразок педагогічної ситуації та алгоритм роботи з нею. Наприклад, в аудиторії моделюється педагогічна ситуація за темою “Лічба”. Відповідно до теми студент складає сценарій проведення фрагмента заняття: програмовий зміст, дидактичний матеріал (демонстраційний, роздавальний), хід заняття. Наводимо орієнтовний конспект заняття для роботи з “дітьми”, передбачити дії вихователя та “дітей” у процесі виконання ними завдання.

Тема заняття “Лічба предметів у межах 5”. Програмовий зміст: високий рівень – учити дітей лічити предмети в межах 5, узгоджувати числівник з іменником у роді, числі та відмінку; називати предмет після першого й останнього числівника, позначати одиничні предмети числівником “один”; учити лічити предмети розміщені хаотично від будь-якого іншого предмета; достатній рівень – учити дітей лічити предмети в межах 5, узгоджувати числівник з іменником у роді, числі та відмінку; називати предмет після першого й останнього числівника, позначати одиничні предмети числівником “один”; учити лічити предмети, розміщені лінійно.

Студент-вихователь заздалегідь готує дидактичний матеріал. До наведеного програмового змісту він може бути таким: роздавальний матеріал для високого рівня – числові картки з різною кількістю предметів, розміщених хаотично (1 лінійка, 2 книги; 3 альбоми, 4 пензлики, 5 олівців), цифри від 1 до 5; для достатнього рівня – числові картки з різною кількістю предметів, розміщених лінійно (1 лялька, 2 машини; 3 пірамідки, 4 кубики, 5 зайців), цифри від 1 до 5.

У процесі заняття “студент-вихователь” пояснює завдання та здійснює індивідуальний підхід: – Допоможімо продавцеві визначити кількість товару в кожній коробці (вихователь звертає увагу на картки, які лежать на столі біля кожної дитини). Щоб він постійно не перелічував товар, порахуйте предмети (зображення на картці) та позначте їхню кількість відповідною цифрою.

Під час самостійної роботи дітей педагог підходить до кожного вихованця та ставить запитання, які допомагають йому здолати труднощі: “Полічи уголос, скільки в тебе вийшло олівців. Чому ти позначив кількість пензликів цією цифрою? Чи однакова буде кількість предметів, якщо лічити з різних сторін? Як ти визначив скільки тут пірамідок? Як ти визначав, кількість предметів у групі? Як ти знаєш, що не пропустив жодного предмета під час лічби?”.

Дії “дітей”: “Діти” під час виконання завдання та відповідей на запитання допускають помилки – позначають кількість предметів невідповідною цифрою;

замість числівника “один” називають слово “раз”; не називають іменника після першого та останнього числівника або називають його після кожного числівника; не узгоджують числівник у роді з іменником (наприклад, під час лічби пірамідок дитина називає числівники так: один, два, три); не називають підсумкового числа; пропускають предмети під час лічби; не співвідносять числівник з предметом (наприклад, дитина називає числівники швидше, ніж вказує на предмет або називання числівників відстає від вказування на предмети).

Вихователь своєчасно реагує на помилки й надає “дітям” допомогу відповідно до рівня їхнього математичного розвитку. Наприклад, “діти” під час лічби вживають слово “раз” замість числівника один. Працюючи з “дитиною” середнього рівня, педагог закриває всі предмети, крім одного, і ставить запитання: “Скільки предметів?” Дитині достатнього рівня пропонує одне з навідних запитань: “Якої помилки в своїй відповіді ти припустився? Які числівники ми використовуємо під час кількісної лічби?” тощо.

Самостійна робота студентів над навчальним матеріалом передбачає засвоєння питань, які не ввійшли до лекційного курсу та пов’язані міжпредметними зв’язками (педагогіка, психологія, історія педагогіки) і не викличуть труднощів під час самостійного опрацювання. До таких тем ми віднесли: “Проблема індивідуалізації навчання в працях класиків дошкільної педагогіки”, “Проблема індивідуального підходу в працях зарубіжних авторів”, “Проблема формування мотивації дітей дошкільного віку до математичної діяльності”, “Організація різних типів та видів занять з математики у різновіковій групі”, “Урахування індивідуальних особливостей хлопчиків та дівчаток під час формування математичної компетентності”, “Комп’ютерні програми як засіб формування елементарної математичної компетентності у дітей дошкільного віку” та інші.

Зміст курсу передбачає виконання індивідуальних завдань, які мають творчий характер. Їхньою метою є розвиток у студентів уміння аналізувати, синтезувати отримані знання та на їхній основі робити висновки, висувати гіпотези; формування критичного мислення, прагнення до пошуку нових шляхів розв’язання проблем сучасної математичної освіти дошкільників. Так, завдання “Характеристика індивідуально та фронтально зорієнтованої освіти” вимагає від студента узагальнення знань про особистісно орієнтований та традиційний підходи в освіті, вміння навести приклади за різними критеріями. Індивідуальні завдання на кшталт “Значення та завдання профільних програм формування елементарних математичних уявлень у дітей дошкільного віку”, “Визначення особливостей структури діагностичних комплексів виявлення рівня математичного розвитку дітей дошкільного віку” розвивають у студентів уміння логічно викладати думку, аргументувати її, виділяти головне та другорядне, виражати власне ставлення до проблеми.

Особливістю запитань і завдань для самоконтролю та самоперевірки є те, що вони допомагають виявити не тільки результативність засвоєння теоретичного матеріалу, практичних навичок, а й рівень рефлексивного мислення. Цьому сприяють запитання: Що нового для себе ви відкрили, вивчаючи матеріал цього розділу? Яка ідея чи думка в цьому розділі справила на вас найбільше враження? Чому? Які методи діагностики, на вашу думку, є найбільш ефективними? Які методи виявлення рівня математичного розвитку дітей ви б використали? Чому? З якими ідеями цього модуля ви не можете погодитися? Чому? Який висновок для себе ви можете зробити, вивчивши цей модуль?

Для поглиблення знань студентам пропонується не тільки базова, а й допоміжна література. Майбутні вихователі ознайомлюються з працями класиків та сучасних науковців. Література охоплює різні аспекти дослідження проблеми індивідуалізації в науці – психологічні, педагогічні, спеціальні. Для апробації запропоновано методичні матеріали (дворівневі конспекти занять) сучасних науковців та практиків.

Отже, навчальний зміст спецкурсу, різні форми роботи забезпечують опанування майбутніми вихователями знаннями й уміннями здійснювати індивідуалізацію навчання дітей дошкільного віку математики зокрема та переносити набутий досвід в інші сфери професійної діяльності.

1. Гончаренко С. У. Проблеми індивідуалізації процесу навчання / С. У. Гончаренко, В. М. Володько // Педагогіка і психологія. – 1995. – № 1. – С. 63–71.
2. Дрожжина Т. В. Підготовка педагогічних кадрів для роботи в системі педагогічної підтримки учнів / Т. В. Дрожжина // Засоби навчальної та науково-дослідницької роботи : збірник наукових праць. – Харків : ХДПУ, 2000. – Вип. 14. – С. 150–155.
3. Кузьменко В. У. Індивідуалізоване навчання і виховання в освітніх закладах : навч.-метод. пос. / В. У. Кузьменко. – К. : КМПУ імені Б. Д. Грінченка, 2003. – 112 с.
4. Михайлова Н. Квалификационные требования к педагогу, работающему в сфере педагогической поддержки ребенка / Н. Михайлова // Народное образование. – 1998. – № 6. – С. 115–118.
5. Рогановский Н. М. Каким быть дифференцированному учебнику / Н. М. Рогановский // Математика в школе. – 1990. – № 3. – С. 11–12.

The article deals with the problematic aspects of professional preparation of future pre-school teachers to organization of the learning process based on the individual approach. Various forms of work with students aimed at their practical preparations for the individualized teaching of maths of preschool children are shown.

Key words: *individual approach, theoretical and practical training of future teachers, lecture, practical classes, independent work, individual tasks.*

УДК 371.333.004(045)
ББК 74.580

Лариса Зданевич

ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ОСВІТИ СТУДЕНТІВ НА ЗАСАДАХ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Здійснено аналіз використання інформаційних технологій в навчально-виховному процесі на основі вітчизняного та зарубіжного досвіду. Висвітлено наукові підходи удосконалення якісного та доступного навчання в умовах інформаційного суспільства.

Ключові слова: *освіта, інформаційні технології, якість, медіаосвіта, телекомунікації, навчальний процес.*

Постановка проблеми. Застосування інформаційних технологій в освіті, як правило, зводиться до двох основних напрямів. Прибічники першого намагаються використовувати сучасні інформаційні та телекомунікаційні технології для включення в систему дистанційної освіти тих осіб, для яких інший спосіб взагалі недоступний.

Представники другого напрямку намагаються використати інформаційні технології для уточнення і зміни того, чого навчати і як навчати. Йдеться про освоєння змісту навчального матеріалу й оволодіння способами навчання в межах